

Arrest

nr. 163 084 van 26 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 juni 2015 tot weigering van de afgifte van een visum kort verblijf (type C).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 6 januari 2016.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 juni 2015 tot weigering van de afgifte van een visum kort verblijf (type C).

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu werd het volgende gesteld:

“De middelen lijken, in de mate waarin ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991. De verzoekende partij betoogt dat de in de bestreden beslissing opgenomen motivering “Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond. Betrokkene verklaart op familiebezoek te willen komen maar er werd echter geen bewijs van verwantschap voorgelegd. Het reisdoel wordt niet gestaafd.” niet afdoende is. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet betwist dat zij geen bewijs van verwantschap heeft voorgelegd, maar meent dat het verwant-zijn kan worden afgeleid uit de bij de visumaanvraag gevoegde stukken. De verzoekende partij kan evenwel niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij bij gebreke van een daadwerkelijk bewijs van verwantschap op basis van bepaalde vermoedens had moeten besluiten dat de verzoekende partij de moeder is van mevrouw C. O.. Zoals in de nota met opmerkingen terecht wordt gesteld, volstaat het loutere feit dat de verzoekende partij en mevrouw C. O. dezelfde achternaam hebben en dat er tussen hen een zeker leeftijdsverschil bestaat niet als bewijs van verwantschap. De schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden aangenomen.

In de mate waarin de verzoekende partij voor het eerst bij het verzoekschrift een door een plaatselijke overheid in Nigeria afgegeven uittreksel uit de registers van de burgerlijke stand voegt alsook een kopie van de geboorteakte van mevrouw C. O., merkt de Raad op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van de beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). Aangezien voormelde documenten nooit werden voorgelegd aan het bestuur, kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen (RvS 20 september 1999, nr. 82.301), hetgeen in casu niet het geval is. De verzoekende partij maakt met haar uiteenzetting op generlei wijze aannemelijk dat het redelijkheidsbeginsel, en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan, zouden zijn geschonden.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 14.1 van de visumcode. De verzoekende partij uit kritiek op de in de bestreden beslissing opgenomen motivering “Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld. Geen of onvoldoende garanties op terugkeer naar het land van verblijf gezien betrokkene geen of onvoldoende bewijs levert van voldoende bestaansmiddelen (pensioen, uitkeringen, huuropbrengsten etc.).”. De Raad wijst er dienaangaande op dat overeenkomstig de artikelen 14 en 32 van de visumcode de verwerende partij op grond van verschillende redenen een visumaanvraag kan weigeren en dat niet in een systeem van cumulatieve voorwaarden is voorzien. Aangezien de vaststelling dat is voldaan aan één van de in artikel 32.1 van de visumcode opgesomde weigeringsgronden volstaat om een visumaanvraag te weigeren, moet voormeld weigeringsmotief als een overtollig motief worden beschouwd en kan het gegronnd bevinden van het tweede middel niet leiden tot een andere beslissing. De verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij het aanvoeren ervan.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 6 januari 2016 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt te worden gehoord, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst te worden gehoord. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening worden gehouden. Ter terechtzitting van 2 februari 2016, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 21 december 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“VzP stelt haar geschreven vraag tot horen te willen toelichten ter zitting: de initiële beslissing stelt dat zij de verwantschap niet aantoonde, zij is de moeder van mevrouw C. O, dat blijkt uit de bijkomende stukken. Na de bestreden beslissing werden stukken opgevraagd waardoor de familiale verwantschap niet ter discussie staat. Zij stelt dat de Raad zal oordelen. VwP sluit aan bij de beschikking van de Raad en verwijst ondergeschikt naar haar nota.”*

2.2 In de mate waarin de verzoekende partij heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting de in het verzoekschrift ontwikkelde argumenten herhaalt en verder geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 21 december 2015, laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. Door het louter herhalen van de in het verzoekschrift aangevoerde middelen kan bezwaarlijk afbreuk worden gedaan aan de in de beschikking d.d. 21 december 2015 opgenomen grond.

De middelen zijn, in de mate waarin ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU